

Клифърд Саймък

Дезертъори

Четирима души – две двойки мъже – бяха навлезли в бучащия виър, който представляваше планетата Юпитер, и не се бяха върнали. Бяха тръгнали срещу бушуващата хала... или по-скоро бяха подскачали, коремите им току над земята, а страните им блестяха мокри на дъжда...

Защото те не бяха отишли там във формата на човешки същества.

В този миг петият човек стоеше пред бюрото на Кент Фаулър, заглеждащ купол <216>3 на Юпитерската надзорна комисия.

Под бюрото старият Таузър се зачеса с лапа, съдвкка една блъха и отново се нагласи да спи.

Внезапно Фаулър бе жегнат от това, че Харолд Алан е млад... съвсем млад. Притежаваше характерната младежка увереност и лице на човек, който никога не бе изпитвал страх. Всичко това му бе чуждо, защото хората под куполите на Юпитер познаваха страха... страха и унижението. За човека бе трудно да примири нищожното си и жалко его с огромната мощ на тази чудовищна планета.

– Знаете, че не сте задължен да го направите – рече Фаулър. – Знаете, че не сте задължен да тръгвате.

Беше шаблон разбира се... И на другите четирима казаха същото, но те тръгнаха. Фаулър усещаше, че и този, петият, ще тръгне. Но изведнъж в него се събуди плаха надежда, че може би Алан нямаше да го направи.

– Кога тръгвам? – попита Алан.

Беше време, когато Фаулър със скрита гордост отговаряше, обаче не и сега. Той се намръщи за миг и отвърна:

– До един час.

Алан мълчеше и чакаше.

– Четирима други заминаха и не се върнаха – рече Фаулър. – Разбира се вие знаете това. Ние искаме от вас да се върнете. Това не е никаква героична и спасителна експедиция. Главното и единствено нещо е да се върнете, за да докажете, че човекът може да живее във формата на юпитерианец. Идете до първата пробна база – не по-далече! – и после се върнете. Не поемайте никакви рискове. Не търсете нищо. Само се върнете.

Алан кимна.

– Всичко разбирам.

– Мис Стенли ще управлява трансформатора – продължи Фаулър. – По този въпрос няма защо да се страхувате. Другите мъже бяха трансформирани успешно. Излязоха от трансформатора в отлично състояние. В напълно надеждни ръце сте. Мис Стенли е най-добрата

трансформаторка в цялата Слънчева система. Работила е на повечето от другите планети и затова е тук.

Алан се ухили на жената, а Фаулър забеляза как по лицето на мис Стенли премина тръпка – нещо, което би могло да се съчувствие или гняв... или просто страх. Ала то бързо изчезна и тя също се усмихна на младежа застанал пред бюрото. Усмихна се превзето като даскалица, сякаш се мразеше загдето си позволява да го прави.

– С нетърпение очаквам трансформирането – рече Алан.

Каза го по такъв начин, че излезе като шега – страхотна, саркастична...

Обаче шега нямаше.

Работата беше сериозна, дяволски сериозна. От тези проби зависеше съдбата на хората на Юпитер и Фаулър го знаеше. Ако пробите бяха успешни, щяха да бъдат открити и ресурсите на гигантската планета. Човекът щеше да завладее Юпитер, както вече бе завладял други, по-малки планети. А ако не успееша...

Ако не успееша, човекът щеше да продължи да носи оковите и товара на страхотното налягане, на по-голямата гравитационна сила, на особената химия на тази планета. Щеше да остане затворен под куполите, неспособен да стъпи направо върху повърхността на планетата, неспособен да я наблюдава директно, с невъоръжено око, принуден да разчита на тежките, тромави трактори и телевизора, принуден да работи с недосягани инструменти и механизми или посредством роботи, които също бяха тромави.

Защото човекът, незащитен и в неговата естествена форма, щеше да бъде изпепелен от страхотното налягане на Юпитер – малко повече от тон на квадратен сантиметър – налягане, което караше дъното на моретата и океаните на Земята да изглеждат като вакуум, в сравнение с Юпитер.

Дори най-здравият метал, който земляните биха могли да измислят, не би устоял на такова налягане... на налягането и алкалните дъждове, които вечно заливаха планетата. Тя ставаше крехка и трошлива, размиваше се като глина или пък протичаше на малки ручейчета и вадички от амониева селитра. Само чрез повишаване на здравината и устойчивостта на металите и увеличаване на тяхното вътрешно напрежение те биха могли да издържат тежестта на хилядите километри от кипящи и задушливи газове, които образуват атмосферата на Юпитер. Но дори и след като това станеше, всичко трябваше да е обвито в кварц, достатъчно издръжлив, за да предпазва от дъждовете – течния амоняк, който падаше

във вид на алкален дъжд.

Фаулър седеше, заслушан в бърмченето на двигателите, разположени под пода на купола. Те работеха непрекъснато и куполът никога не утихваше напълно. Трябваше да работят без да спират, защото ако прекъснаха работата си, токът, протичащ към металните стени на куполите и поддържащ електронното напрежение високо, щеше да се прекъсне и това щеше да е краят.

Под бюрото на Фаулър Таузър се събуди, изтръска още една бълха от козината си, тупайки силно задната си лапа в пода.

– Има ли нещо друго? – попита Алан.

Фаулър поклати глава.

– Може би има нещо, което бихте искали да направите – рече той. – Може би вие...

Щеше да изтръси: „искате да напишете писмо“, но се зарадва, когато спря навреме и не го каза.

Алан погледна часовника си.

– Ще бъда там навреме – рече той, обърна се и тръгна към изхода.

* * *

Фаулър знаеше, че мис Стенли го наблюдава, но той не желаше да се обърне и да срещне погледа ѝ. Започна да рови из книгата, натрупани върху бюрото му.

– Докога ще продължава всичко това? – попита мис Стенли изплювайки злобно всяка дума.

Тогава Фаулър се завъртя заедно със стола си и я погледна в лицето. Устните ѝ бяха стиснати в тънка, права линия, косата ѝ бе опъната назад по-силно от всякога и придаваше на чертите ѝ онзи странен мъртешки вид, който почти го плашеше.

Той се помъчи да ѝ отговори хладно и равнодушно.

– Докато е необходимо и докато има надежда.

– Вие ще продължавате да ги осъждате на смърт – рече тя. – Ще продължавате да ги изпращате, за да ги срещате лице в лице с Юпитер. Ще си седите тук на топло и сигурно и ще ги изпращате на смърт.

– Няма място за сантименталности, мис Стенли – каза Фаулър, опитвайки се да подтисне гнева в гласа си. – Вие знаете също така добре, както и аз, защо правим това. Разбирате, че човекът в своята собствена форма просто не може да се справи с Юпитер. Единственият начин е да превръщаме хората в такива същества, които биха се справили. Вършила сте това и на другите планети. Ако умрат неколцина, но в крайна

сметка успеем, цената не е голяма. През вековете хората са погубвали живота си за глупави неща и по глупави причини. Защо тогава да се колебаем пред лицето на малко смърт, когато става въпрос за такова велико нещо?

Мис Стенли седеше сковано и съвсем изправена, стиснала ръце в скута си. Светлината блестеше в посивелите ѝ коси и, гледайки я, Фаулър се опита да си представи какво мислеше и чувстваше тя в този момент. Не че се боеше от нея, но и не се чувстваше удобно в нейно присъствие. Тези проникателни сини очи виждаха твърде много, ръцете ѝ бяха прекалено опитни. Тя би трябвало да е нечия леля, да седи в люлеещ се стол и да плете, обаче положението не беше такова. Мис Стенли бе най-добрата операторка на устройството за трансформиране в Слънчевата система и на нея никак не ѝ се харесваше начинът, по който той си вършеше работата.

– Нещо не е наред, мистър Фаулър – заяви мис Стенли.

– Именно – съгласи се Фаулър. – Ето защо изпращам младия Алан сам. Той може да открие какво не е наред.

– А ако не успее?

– Ще изпратя някой друг.

Тя стана полека от стола си, тръгна към вратата, но после спря пред бюрото му.

– Някой ден – рече мис Стенли, – вие ще бъдете велик. Никога не пропускайте шанс. Това е вашият шанс. Знаел сте го още, когато са издигали този купол за тестовите. Ако се справите, ще се издигнете с една-две степени. Независимо от това колко хора ще умрат, вие ще се издигнете с една-две степени.

– Мис Стенли – каза Фаулър и гласът му бе рязък. – Младият Алан ще замине всеки момент. Моля, проверете машината си...

– Машината ми не е виновна – прекъсна го тя с леден тон. – Тя работи според координатите, заложили в нея от биолозите.

Фаулър седеше сгърбен на стола си, заслушан в стъпките ѝ, отдалечаващи се по коридора.

Онова, което каза мис Стенли, бе вярно разбира се. Биолозите бяха заложили координатите. Но биолозите може би грешаха. Един косъм разлика, една йота отклонение и трансформаторът щеше да изпрати нещо, което не бяха и мислили да изпращат: някой мутант, който можеше да се огъне, да полудее или да се разпадне при дадени условия, при стрес или при някои напълно непредвидени обстоятелства.

Защото човекът не познаваше много онова, което ставаше навън.

Знаеше само това, което му сочеха приборите. И пробите от тези събития, доставяни от същите прибори и механизми, не бяха нищо друго освен мостри, тъй като Юпитер беше невероятно голям, а куполите бяха твърде малко.

Дори работата на биолозите, които обработваха данните за „скокливците“ – явно най-висшата форма на живот на Юпитер – бе отнела три години на интензивно изследване, а след това две години, за да се направи проверката за надеждност и сигурност... работа, която на земята можеше да бъде свършена за една-две седмици. Ала все пак работа, която в този случай изобщо не можеше да се свърши на Земята, тъй като юпитерска форма на живот не можеше да бъде пренесена там. Налягането тук, на Юпитер не можеше да бъде пресъздадено извън Юпитер, а при земното налягане и температура скокливците просто изчезваха като спукани мехури.

Все пак тази работа трябваше а бъде свършена, ако човекът хранеше надежди да се разхожда по Юпитер във формата на скокливец. Защото преди още трансформаторът да успее да превърне човека в друга форма на живот, на нея трябва да се направи много подробна физическа характеристика и всяка нейна особеност трябва да бъде добре позната – с пълна сигурност и без никаква възможност за грешка.

* * *

Алан не се върна.

Тракторите, ровещи в терена наблизо, не откриха следи от него, освен ако онова подскачащо нещо, за което бяха съобщили трактористите, не е било липсващият землянин във формата на скокливец.

Биолозите пуснаха в ход възможно най-завършената си и най-академична и подигравателна усмивка, когато Фаулър намекна, че координатите може да са грешни. Те внимателно му посочиха, че координатите вършеха работа. Когато в трансформатора влезеше човек и копчето бѳдеше натиснато, човекът се превръщаше в скокливец. Той излизаше от машината и се изгубваше от погледа, потъвайки в атмосферата, подобна на супа.

Нещо съвсем дребно, бе настоял Фаулър... някое едва забележимо отклонение от модела, който би трябвало да бѳде скокливецът... някакъв съвсем дребен дефект. Биолозите му отговориха, че ако е имало такова отклонение, то откриването му би отнело години.

А Фаулър знаеше, че те са прави.

И така, сега вече изчезналите не бяха четирима, а петима и Харолд

Алан бе навлязъл в атмосферата на Юпитер съвсем за нищо. Стори му се, че никога не бе навлизал толкова дълбоко в материята, що се отнася до знанията.

Фаулър се пресегна през бюрото си и взе папката с досиетата на персонала – тънка купчина листа, прищипнати в едно. Беше нещо, което го ужасяваше, ала все пак трябваше да го направи. По някакъв начин причината за тези изчезвания трябваше да бъде открита. И нямаше друг начин освен да се изпратят още хора.

Както седеше, Фаулър за миг се заслуша във воя на вятъра над купола – вечния гърмящ ураган, който блъскаше планетата в кипящата си, агонизираща ярост.

„Има ли някаква опасност там?“ – запита се той. – „Някаква опасност, за която ние не знаем? Нещо, което дебне и лапа скокливците, без да прави разлика между истинските скокливци и тези, които са трансформирани хора... За лапачите разбира се няма разлика.“

Или може би имаше някаква основна грешка при избирането на скокливците като форма на живот, най-добре приспособена за съществуване върху повърхността на планетата? Фаулър знаеше, че несъмнената интелигентност на скокливците беше факторът определил това решение. Защото ако нещото, в което се превръщаше човекът, нямаше интелект, то човекът не би могъл за дълго да запази своя собствен интелект в такъв вид.

Нима биолозите бяха дали предимства на този фактор, използвайки го с цел да изместят някой друг фактор, навярно не особено благоприятен или може би дори фатален? Не изглеждаше правдоподобно. Вярно, че бяха надути, но все пак те си разбираха от работата.

Или, може би, целият експеримент беше невъзможен и осъден на провал още от самото начало? Превръщането в други форми на живот се прилагаше успешно на другите планети, но това не означаваше непременно, че ще бъде успешно и на Юпитер. Навярно интелектът на човека не можеше да функционира правилно посредством сензорния апарат осигуряващ Юпитериански живот. Вероятно скокливците бяха толкова чужда форма, че не можеше да има обща основа, върху която човешките знания и Юпитерианската концепция за съществуването да се съчетаят и да работят съвместно.

Или пък грешката беше в самия човек и бе присъща за расата... някое психическо отклонение, което, комбинирано с онова отвън, не им позволяваше да се завърнат. Макар че може би не беше точно отклонение – не и в човешкия смисъл на тази дума. Навярно просто някое

съвсем обикновено качество на интелекта, възприемано на Земята като съвсем нормално нещо, бе в такова отявлено противоречие с Юпитеринанското съществуване, че правеше човешкия разум на пух и прах.

* * *

По коридора се чуваше тихото почукване на нечии нокти. Фаулър се послуша и леко се усмихна. Беше Таузър, който се връщаше от кухнята. Бе ходил там, за да се види със своя приятел, готвача.

Таузър влезе в стаята, понесъл кокал. Той замаха приятелски с опашка към Фаулър и се плъсна до бюрото му, улавяйки кокала с предните си лапи. Миг-два гледа господаря си със своите влажни, старчески очи, а Фаулър се наведе надолу и го погали по пухестите уши.

– Обичаш ли ме още, Таузър? – попита го Фаулър, а Таузър затупа с опашката си. – Само ти ме обичаш още.

Фаулър се изправи и се извърна отново към бюрото си. Пресегна се и взе папката.

Бенет? Бенет имаше любима, която го чакаше на Земята.

Ендрюс? Ендрюс възнамеряваше да продължи обучението си в института „Марс Тех“ веднага щом припечелеше достатъчно, за да изкара годината.

Олсън? Олсън приближаваше пенсионна възраст. Непрекъснато разказваше на момчетата как щял да се пенсионира, а после да отглежда рози.

Фаулър внимателно върна папката на мястото ѝ.

Осъждаше хората на смърт. Мис Стенли бе казала това, а устните ѝ едва помръднаха в подобното ѝ на пергаментова маска лице. Изпращаще ги да умрат, докато той, Фаулър, си стоеше тук на топло и сигурно.

Навярно всичко под този купол говореха така, особено след като и Алан не се завърна. Нямахте да му го кажат в очите разбира се. Дори избраният или избраните, които заставаха пред бюрото му, за да им съобщат, че те са следващите, които трябва да заминат, не смееха да му го кажат.

Ала той го четеше в очите им.

Фаулър отново взе папката: Бенет, Ендрюс, Олсън. Имаше и други, но нямаше смисъл да продължава.

Кент Фаулър знаеше, че няма да може да го направи, не можеше да ги погледне в очите, не можеше да ги изпрати на смърт.

Той се наведе напред и натисна копчето на интеркомуникатора.

– Да, мистър Фаулър.

– Мис Стенли, моля.

Фаулър чакаше да извикат мис Стенли, заслушан в звуците, които Таузър издаваше, докато дъвчеше унило кокала си. Зъбите на Таузър вече не бяха здрави.

– Мис Стенли е – чу се гласът на мис Стенли.

– Исках просто да ви кажа, мис Стенли, да се пригответе за още двама.

– Не се ли боите, че ще ви свършат хората? – попита го тя. – Ако изпращате по един, ще имате хора за повече време и удоволствието ви ще трае двойно по-дълго.

– Единият ще бъде куче – рече Фаулър.

– Куче!!!

– Да, Таузър.

Той усети внезапния, студен гняв, който вледени гласа ѝ.

– Вашето собствено куче!!! Всичките тези години то е било с вас...

– Точно в това е въпросът – прекъсна я Фаулър. – Таузър ще бъде нещастен, ако го оставя сам.

* * *

Това не беше същият Юпитер, който Фаулър познаваше, гледайки го през телевизора. Очакваше, че ще е различен, но не точно такъв. Очакваше да намери водопади от амонячен дъжд, вонящи изпарения и оглушителния, гръмотевичен тътен на бурята. Очакваше виещи се облаци и мъгла, и злобни, чудовищни светкавици.

Не предполагаше, че пороят ще бъде всъщност стелеща се пурпурна мъгла, която пробягваше като сянка над пурпурната морава. Не беше и помислял, че злобно виещите се светкавици са просто пламъците на възторга, лумнали върху яркото небе.

Докато чакаше Таузър, Фаулър разкърши тяло, изумен от новата лекота, гъвкавост и сила, които откриваше в себе си. „Бива си го това тяло“, реши той и се намръщи, когато си спомни как бе съжалявал скокливците, наблюдавайки ги върху телевизионния екран.

Трудно му беше да приеме, че жив организъм може да се основава на амоняк и водород, а не на вода и кислород, трудно му беше да повярва, че такава биологична форма може да изпитва същата шеметна възбуда от живота, която изпитваха хората, трудно му беше да си представи, че може да има живот в тази разбунена супа, каквото представляваше всъщност планетата Юпитер, без да знае, разбира се, че в Юпитерианските очи атмосферата изобщо не приличаше на разбунена супа.

Вятърът го галеше така, сякаш нежно го докосваше с пръсти и той стреснат, си припомни, че според земните стандарти този ветрец би трябвало да е ревящ ураган, фурия, заредена с отровни газове и носеща се със скорост триста километра в час.

Някакви приятни ухания проникваха в тялото му. И все пак едва ли бяха ухания, поне не в смисъла на миризма така, както той я помнеше. Това бе нещо друго – като че ли цялото му тяло се потопяваше в усещането за лавандула... и все пак не беше лавандула, а нещо, което Фаулър познаваше, но за което нямаше дума – несъмнено една от многото загадки в терминологията. Защото думите, които знаеше, мисловните символи, с които си служеше като землянин, нямаше да му бъдат от полза като юпитерианец.

Капакът отстрани на купола се отвори и Таузър се изгърси от него... поне би трябвало да е Таузър.

Фаулър понечи да извика кучето. Съзнанието му оформи думите, които искаше да изрече, но... той не можа да ги изрече. Нямаше начин – нямаше нищо, с което да ги каже.

За миг съзнанието му бе обхванато от пипалата на ужаса, на животинския страх и в главата му се завъртяха първите вихри на паниката.

„Но как говореха юпитерианците?! Как...“

Внезапно той усети Таузър, усети кипящата, буйна дружелюбност на застаряващото животно, което го бе последвало от Земята до всички планети, където бе живял. Сякаш съществото, наречено Таузър, се бе протегнало към него и за миг се бе настанило в съзнанието му.

А от шумното и весело посрещане се образуваха думите:

– Здравсти, приятел.

Всъщност не бяха думи, а нещо много по-хубаво... мисловни символи в мозъка му – внушени мисловни символи с множество смислови отсенки, каквито думите не притежаваха.

– Здравсти, Таузър – отвърна Фаулър.

– Много ми е добре – рече Таузър. – Както, когато бях малко пале. Напоследък се чувствах доста скапан. Краката ми се сковават, зъбите ми не могат почти нищо да сдъвчат. С такива зъби не можеш и един кокал свястно да оглозгаш. Освен това, бълхите направо ме побъркват. Някога изобщо не им обръщах внимание... една-две бълхи повече или по-малко нямаха никакво значение за мене на младини.

– Но... но – Фаулър заекна, в мислите си. – Ти говориш с мене!

– Ами да – отвърна Таузър. – Винаги съм ти говорел, но ти не ме чуваше. Опитвах се да ти кажа някои неща, обаче ти не беше на

нужната висота.

– Понякога те разбирах... – заоправдава се Фаулър.

– Не много добре – каза Таузър. – Разбираше кога искам храна, кога искам да си пийна и кога искам да изляза по нужда, но горе-долу това бе всичко, което можеше.

– Съжалявам – измънка Фаулър.

– Няма нищо – рече Таузър. – Хайде да се надбягваме до скалата!

За първи път Фаулър забеляза скалата, очевидно на много километри от тях, но с особена, кристална красота, която искреше в сенките на пъстрите облаци.

Фаулър се поколеба.

– Много е далече...

– О, хайде де! – подкани го Таузър и още докато изричаше думите, се втурна към скалата.

* * *

Фаулър го последва, изпробвайки краката си, изпробвайки силата на това свое, ново тяло. Отначало беше малко подозрителен, миг по-късно – смаян, а след това хукна с всички сили, завладян от чистата радост, която бе неделима част от червено-виолетовата морава и стелещия се над нея димящ, пурпурен дъжд.

Докато тичаше, го споходи усещане за музика – музика, която пулсираше в тялото му, която изпълваше цялото му същество и го понасяше шеметно към висините върху сребърните си криле. Музика, каквато можеше да се разнесе само от камбанарията на църква, кацнала на върха на някой, огрян от пролетното слънце хълм.

Колкото по-близо бе скалата, толкова по-мощно звучеше музиката, изпълвайки вселената с трелите на вълшебните си звуци. Фаулър разбра, че тази мелодия идваше от буйния водопад, покрил с пяната си блестящата скала.

Само че това не беше водопад и той го знаеше. Беше амонопад, а скалата бе бяла, защото беше всъщност втвърден кислород.

Фаулър с усилие успя да спре до Таузър – там водопадът образуваше искряща дъга от стотици цветове. Буквално стотици! Защото тук се виждаха не само основните цветове, преливащи един в друг, както бе на Земята. Виждаше се една ясно очертана селективност, която разлагаше призмата до нейните последни съставни елементи.

– Музиката – рече Таузър.

– Да, какво за нея?

– Музиката е от вибрациите – отвърна Таузър. – Вибрациите на падащата вода.

– Но, Таузър, ти не разбираш от вибрации!

– Напротив – възрази той. – Току-що ми хрумна.

Фаулър мислено преглътна: „Току-що ти хрумна ли?!“

Внезапно в неговата собствена глава се появи формула – формулата на процеса, който би произвел такъв метал, че да издържи на юпитерианското налягане.

Втрещен, той гледаше водопада, а мозъкът му бързо подреждаше многобройните цветове в точната последователност на спектъра. Просто ей тъй! Като нищо!! Без много да му мисли!!! А Фаулър не разбираше нито от метали, нито от цветове...

– Таузър! – извика той. – Таузър, с нас става нещо!

– Да, зная – рече Таузър.

– Става нещо с мозъците ни – продължаваше Фаулър. – Ние ги използваме! Използваме целия им капацитет, до последната малка частица! Използваме ги, за да разберем неща, които би трябвало да сме знаели през всичкото това време! Навярно мозъците на земните същества са бавни и замъглени. Може би ние сме малоумниците на Вселената! Вероятно сме смотльовци... и затова ни се налага да вършим нещата по най-трудния начин.

Чрез новата, пронизителна яснота на мисълта, която вече притежаваше, Фаулър разбра, че не ставаше дума само за цветовете на водопада или за металите, които ще издържат налягането на Юпитер. Той усещаше и други неща... неща, които само смътно подозираше – някакъв неясен шепот, който предсказваше велики открития, разрешаването на загадки отвъд пределите на човешката мисъл, дори отвъд пределите на човешкото въображение. Мистерии, факти, логика, основаваща се на разума. Неща, които всеки мозък би открил, ако използваше целия си умствен потенциал.

– Ние сме все още земни в по-голямата си част – каза Фаулър. – Едва сега започваме да научаваме някои от нещата, които не са достигнали до нас като човешки същества, може би именно защото сме били човешки същества. Нашите човешки тела са слаби. Част от сетивата ни – тези, с които човек придобива знания, са зле устроени. Може би дори ни липсват някои сетива, които са необходими за истинското познание.

Фаулър се обърна и погледна към купола в далечината, приличащ сега на малко, черно джудже.

Там имаше хора, които не можеха да видят красотата на Юпитер.

Хора, които си мислеха, че виещи се облаци и поройни дъждове замъгляват повърхността на планетата! Незрящи човешки очи! Слаби очи. Очи, които не виждаха красотата в облациите, които не можеха да надзърнат отгатък бурята. Тела, нечувстващи възбудата от звънящата музика на разбиващата се водна грамада.

Хора, които можеха само да ходят и то в ужасна самота, общуваха по между си с нещо като морзов език, сигнализирайки съобщенията си един на друг, сякаш бяха разузнавачи, неспособни да протегнат ръце и да докоснат мозъците си, както той можеше да протегне ръка и да докосне мозъка на Таузър. Завинаги им бе отнета възможността за такъв личен и съкровен контакт с други живи същества.

Той, Фаулър, бе очаквал ужасни неща от някакви непознати същества тук, на повърхността на планетата. Смяташе, че ще се огъне пред заплахата от неизвестността, беше се калявал, за да издържи на погнусата от евентуални ситуации, които не бяха характерни за Земята.

Ала вместо това, Фаулър бе открил нещо много по-велико от познатите на човека факти: едно по-бързо и уверено тяло, чувство на приповдигнатост, по-дълбоко усещане за живота, по-способен ум и такъв свят на красотата, какъвто дори най-смелите мечтатели на Земята не биха могли да си представят.

– Да тръгваме – подкани го Таузър.

– Къде искаш да отидем?

– Където и да е – отвърна Таузър. – Просто тръгваме и ще видим къде ще стигнем. Имам предчувствие... хм, просто предчувствие...

– Да, зная – рече Фаулър.

Защото и той имаше същото предчувствие... чувството за предопределеност с висше, известно усещане за величие – познанието, че някъде там, отвъд хоризонта ги чакаха приключения и нещо много по-велико от тях.

Петимата преди тях бяха изпитали същото – бяха усетили порива, който ги тласкаше да отидат и да видят, и онова завладяващо предчувствие за пълноценен живот и истинско познание.

Фаулър знаеше, че по тази причина те не бяха се завърнали.

– Няма да се върна – рече Таузър.

– Не можем да ги измамим така – каза Фаулър, направи една-две крачки към купола, но се спря.

Да се върне в купола, да се върне в онова немощно, отровено тяло, което бе оставил! Тогава не му се виждаше немощно, но сега знаеше, че е такава.

Да се върне към онзи мъгляв мозък и безпомощното, неясно мислене! Да се върне към отварящите се и затварящи се уста, произвеждащи звуци, които другите разбираха! Да се върне към зрение, с което сега би било по-лошо, отколкото да си спя! Обратно към омерзението, унижението и невежеството!!!

– Може би един ден... – прошепна той на себе си.

– Имаме много неща да свършим и много неща да видим – рече Таузър. – Трябва много да научим. Ще открием неща...

Да, те щяха да открият много неща. Други цивилизации навярно. Цивилизации в сравнение с които човешката цивилизация щеше да изглежда жалка. Щяха да открият красотата, и което е още по-важно – разбирането за тази красота... и другарството, което никой никога преди не бе познавал – нито човек, нито куче.

И живота! Шеметния живот, след едно тъпоумно и замаяно съществуване.

– Не мога да се върна – рече Таузър.

– Нито пък аз – каза Фаулър.

– Ще ме превърнат обратно в куче – рече Таузър.

– А мене – в човек – каза Фаулър.

КРАЙ

© 1944 Клифърд Саймък
© Вилиана Данова, превод от английски

Clifford Simak
Desertion, 1944

Сканиране: Неизвестен
Редакция: ВHorse, 2008

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4971>]